

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΕΣΒ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1940

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1940

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.—Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἷς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν καὶ ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἣτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἀπολλώνιος (295—215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἠρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310—245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποίου σφῆζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασσάνδρα* ἢ *Ἀλεξάνδρα*. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἠλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητὴς Στησίχορος (640—555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα

τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποίησις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποίησις ἦνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρῃς ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὕτη τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆς *Νομέων* καὶ τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακίτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακίτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωροῦτο ὁ ποιητὴς ἔλεγειων καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246), εἰσηλθὼν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρῶτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310-240). Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς

¹ Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας⁽¹⁾.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἰέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσῃ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐξήτει τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξανδρείαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλ' ἢ ἀκριβῆς σημασία της δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστή· ἐσήμαινεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἁρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του—διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἔκτος τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἥτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δραμάτια εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπι-

(1) Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῆ καὶ ἡ Γοργῶ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδώνια ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμα του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνουν διὰ τὴν ἐλιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1—43), β') καθ' ὁδὸν (44—77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78—149).

γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραῖαν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἡ κατὰλ. -ω τῆς ἐν. γεν. τῶν δευτεροκλ.: τῶ πολλῶ ὄχλῳ, καθαρῶ ἀργυρίῳ καὶ ἡ κατὰλ. -ως (σπανιότερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλ.: μόσχος, χρῆσμός, Γολγῶς, τὸς λύκος.

Πρὸς τὴν ῥηματ. κατὰλ. -μες (εἰμῆς = ἐσμέν, ὦμες = ὦμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλήτέα ἢ λατιν. -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατὰλ. -ντι (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατιν. -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἣς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλικάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάσθη). Ἄλλα αἰολ. στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θ. μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οῖσα (ἀττ. -ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἰ βόες; ἤ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἢ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κήμῃ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾤχετο χώραν;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τήγος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμιεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα. 10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δῆ τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται 15
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὄκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον.

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. Εἶθε λάχοιεν 20
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκιω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια. 25

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,

εἰς Ἄϊδαν, ὅκα καὶ τὸ κακῆς ἠράσσαο νίκας,
χά σῦριγξ εὐρώτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξῃα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήγα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς, 30
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος...» —
καὶ τὸ ποταφὸν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.
τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας 35
τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

᾽Ω χαρτεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ' ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσθης.
αἰαὶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει. 40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος. 45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἃ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ' ἦς μοι ῥοικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξῃα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἅ γὰρ ἄκανθα 50
 ἄρμοϊ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖται
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἅ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ βρά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἐσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει. 55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπηε, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει βράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοῖ Πραξινόα:

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.

θαυμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τὰς ἀλειμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδοῖς ἄτροτος· τὸ δ' ἕκαστέρῳ αἰὲν ἀποικεῖς.

5

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταυθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

10

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

2

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῦς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν— 15
ήνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυσ.

ΓΟΡΓΩ

Χώμὸς ταυτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλιματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατριῖδα λάττει.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὦν εἶπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μὴ ἰδόντι. 25
Ἐρπειν ὦρα κ' εἶη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐσ μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἂ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ δηράδ', ἀπληστε. 30
ἐγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἂ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῶ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
 ἀμφίθετος. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 δάκρυε ὅσσα θέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ἦ θεοί, ὅσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών· οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἴγυπτιστί,
 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί. 50
 ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοῖ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι. 55

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χῶραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγεῖρομαι ἤδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλάς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

60

εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμῶς ἂν πρεσβύτες ἀπύχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοις ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μή τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχευ, Εὐνόα, ἄμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχρα μευ τὸ θερίστριον ἤδη

ἔσχισται, Γοργοί. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μευ. 70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλος ἄθρως·

ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῇ εἰμέε.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῇ εἵηε,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοϊκτίρμονος ἀνδρός. 75
φλίθεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νῦν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι' Ἀθαναία· ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθιοι,
ποῖοι ζφοογράφοι τὰκριθέα γράμματ' ἔγραψαν· 80
ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανιοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιεὶ λαλεῦμες·
 ζωρίσθεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὴν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυίδρις αἰοιδός,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας,
 αἰπεινὸν τ' Ἐρυκα, χρυσοῦ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθῆναι
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύνυγε,
 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κάποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις

ἀργυρέεις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὄσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται, 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῇ παντοῖα μαλεύρη,
 ὄσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῇ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῇ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ἔθενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόρον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρει δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. 125
 Ἄ Μιλατὶς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κατά βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδώνιδι τῇ καλῇ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ βοδόπαχυς Ἀδωνίς.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἔνεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά. 130

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἄῳθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσῳ ἄθροαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς. 135

Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωες,

οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών, 140
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἔς νέον εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἦξεῖς.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοῖα, τὸ χρῆμα σοφώτατον ἂ θήλεια. 145
 ὀλβία ἔσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὴ φωνεῖ.
 ὦρα ἔμωσ κείς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἔς χαίροντας ἀφίκευ.

ΗΛΑΚΑΤΗ

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεις ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῃ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὅππως ξένον ἔμον τέρψομι' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων ἕρον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὴν τὰ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖσις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἶα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράχη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοέναι, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαύφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὅππασαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσαν ἀπὸ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἂν ὧς Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Ἰρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχουσ' ἄνερος, ὅς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκίσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μνάστιν ἄει τῷ φιλαοῖδῳ παρέχγης ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'. «Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρω σὴν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἤστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.

πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

5

«Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαι;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»

Ἴδὼν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμειβετο μύθῳ·

«Ποιμὴν εἰροπόκων δίων, συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.»

10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' εἰσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θεὸς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χά μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

15

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν καθεῖν· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἄλγῳ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμὸς με διασχισθεὶς διέτριμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοός ἔσσεται ἄμέων;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρίνειν.
Πράτος δ' ὄν ἄειδε λαχὼν ἱκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πράτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγχεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἵ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη
Δάφνις ἔχων δαιμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχει.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμιοι. 40

Ταῦτα μὲν ὄν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ᾠδὴν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλκας. 61

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φεῖδεν τὰν στερίφων, φεῖδεν, λύκε, τὰν τοκάδων μιν,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ἑμαρτέω.

ὦ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ·
οὐ χρεὶ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα. 65

Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμιεσσι δονεῖθ' ἀπαλὰς κορέσασθαι
ποιᾶς· οὔτι καμείσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίττα νέμεσθε· νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλῆσατε πάσαι,
ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀεῖδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελάντα καλὸν καλὸν ἦμιν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. 75

Ἄδει' ἂ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὸν τὸ πνεῦμα,
[ἀδὸν δὲ χῶ μύσχος γαρεύεται, ἀδὸν δὲ χά βῶς,]
ἀδὸν δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ βέρον αἰθριοκοιτεῖν.

Τῶ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τῶ μαλίδι μᾶλα,
τῶ βοῦ δ' ἄ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

80

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·
« Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφήμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά.
κρέσσον μελοποιμένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν θωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
ὥς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
ᾧτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
κῆκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(ΙΧ)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελευντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζεο
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

5

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδῦ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἀδῦ δὲ χά βῶς,
ἀδῦ δὲ χά σῦριγξ χῶ βουκόλος, ἀδῦ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιάς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

10

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μάτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κόιλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσο' ἐν ὄνειρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἰς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ῶν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κεῖται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῃ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἶα
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν
χειμάτος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

15

20

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατὴρ ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ, (τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνῃ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰγκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾧδὰς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω.
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ᾧδὰ.
 τὰς μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι. οὐς γὰρ ὄρευντι
 γαθεῦσαι, τοῦσδ' οὔτι ποτ' ἀλάησατο Κίρκια.

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιβρίσῃσσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ παρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκίοντα δέλητα,
ὄρμιαί κῦρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαθύρινθοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐ κλειδ' οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κῦνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοισ· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
οὐδαῖς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

10

15

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσαμένους σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

20

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἔσειδον ὄνειράτα, κούδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμψη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἄσφαλιῶν, παρέθα τὸν ἔδν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἄ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζευ.
εὐ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ἧ νοῦς».
ἄλλως καὶ σχολὰ ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δῆ, φίλε, νυκτὸς
ἔψιν τὰν εἶσδες σὺ τεῦ μάνυσον ἐταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίισι πόνοισιν
— οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, 40
εἰ μέμνη, τὰς γαστροὺς ἐφειδόμεθ'—, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλόμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγῳν. 45
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα,

τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
 τῷ χέρει τεινόμενος, περικλόμενος εὖρον ἀγῶνα·
 πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροις;
 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦγνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιληγμένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 Ταῦτά με κάξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
 χρύσειον ὡς ἴδες εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κάπῃ χρυσοῖσιν ὀνειροῖς.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνῳ κ'Αὐτονόα χά μαλοπάραυος Ἄγαυά
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ εἶσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμιον δυσκαίδεκα βοιωτῶς. 5
 τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τῇ Διονύσῳ.
 ἱερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βοιωτῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιθιάτῳ πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τὰ τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἰ δ' ἐδίωκον,
 πέπλως ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ἄσπον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὄμιον
 λαῖξ ἐπὶ γαστέρα βάσα, καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὐτός·
 αἰ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανοιμέοντο γυναῖκες.
 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἷματι πάσαι, 25

ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθήα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμενω Διονύσῳ
φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογγήσαι,

εἴη δ' ἐνναέτης ἤ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·

αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμοι·

30

ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·

εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι

Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·

χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς

35

Καδμεῖται πολλαῖς μεμελημένοι ἡρώϊναι,

αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσῳ

οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιθώμια βρέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμφαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὥσεί τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενήην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτος Ἀλεῦα
ἀρμαλιγὴν ἔμμηγον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοῦς
μύσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάσχοιν
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδὸς, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκαιντο,
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆμος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆγ' ὀνομαστοῦς 45

ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροιῆς Κύκνον ἔγνω,
 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοιστο Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, εἰσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιοῦ, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὄνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοδαί.

50

55

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσο' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκάς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διακειδέι πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ σί εἶη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

60

65

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

(4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσαιοι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. «Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι»), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἢ Βάχαι, 28 = Ἡλακότη).

ἄ, ἀττ. (¹) ἦ.

ἀγάγετο, ἀττ. ἠγάγετο· Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον. Βλ. Ἡρα.

Ἀγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἕδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτήρ κυνηγός· *ἰχθύος ἀγρ.* ἀλιεύς.

ἄδε, ἀττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἄορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἀδύς, ἀττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκριμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνος.

ἀδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδωνίδος.

Ἄδωνις, ἰδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρηψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὄφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του

(¹) Ὅπου σημειοῦται ἀττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικὸς· ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικὸς, ἰωνικὸς ἢ ὀμηρικὸς, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἐτελοῦντο τὰ Ἐδώνια.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. *ἀεί*.

ἀείδεν, ἄττ. *ἄδειν*.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. *ἀξομένων* (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ.: *πειρώμενοι ἀεξ. περύγων*.

ἄεργός ἄεργος, ἄργός· *ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ* 15, 26 ὁ νοῦς: οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἄηδονιδεύς, πληθ. *ἄηδονιδῆες*, ἄηδονάκι.

ἄηδονις ἄηδών.

Ἄθανάα, Ἄθαναία, ἢ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἑργάνη*.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. *ἀθρόος*.

αἱ, ἄττ. *εἰ· αἴπερ*, ἄττ. *εἴπερ*.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48: οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπιτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 27 βλ. *νήμα*.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· *αἰόλα φωνέω* ἄδω τεχνηέντως, συνθέτω ὥραϊα ποιήματα. πρβλ. *αἰολόφωνος* ἄηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἰγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' *αἰπολέοντα* 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἰγὰς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἄττ. *αἴς*.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, ὄμηρ. *ἡών*, ἄττ. *ἡών*, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πίουσι*, δηλ. ἀφρίζουν, τὰ κύματα.

ἀνάχοιτο εὐκτ. μεσ. ἄορ. β' τοῦ ἄχομαι, ἄχνημαι λυποῦμαι, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι· ἀνάχοιτό κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται, ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπη τοὺς γονεῖς της.

ἄκιρος-ἀκίρα-ἄκιρον αἰολ., νοθρός.

ἄκρηβος (*ἡβη*) πολὺ νέος.

ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.

ἀλακάτα, ἄττ. *ἡλακάτη*, ῥόκα.

ἀλάομαι περιπλανῶμαι.

ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.

ἀλέματος, ἄττ. *ἡλέματος*, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τῆς ἀλεμάτω *ψυχᾶς* 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.

Ἀλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγὸς*) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.

ἀλίβατος, ἄττ. *ἡλίβατος*, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.

ἄλλαι αἰ ἄλλαι.

ἄλλοκα ἄλλοτε.

Ἀλφεός, Ἀλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἀλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ μετᾶσχουν τῶν ἀγώνων.

ἀμ 16, 38 ἀνὰ (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).

ἀμὰ ἡμετέρα.

ἀμᾶ ὁμοῦ.

ἀμαλδύνω ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.

Ἀμαρυλλίς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.

ἀμέργω δρέπω, κόπτω.

ἀμέων, ἄττ. *ἡμῶν*.

ἄμμε αἰολ., ἄττ. *ἡμᾶς*· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. *ἡμῖν*.

ἄμναστος λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ.: ἄμναστοι ἔκειντο (*ἄν*), εἰ μὴ θῆκε...

ἀμοιβαῖος: ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία ᾠδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.

ἀμολγεὺς (ἀμέλω) καρδάρα.

ἀμπέχονον λεπτόν επανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) *θερίστριον*.

ἄμυλος, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως σημαίνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθες 15, 40 ἐνν. τὸ *ἀμπέχονον* (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχάς).

Ἀμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἔδειν πρὸς αὐτὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12-15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀόρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάγνυτος, ἀττ. ἀνήγνυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (ἀνά αὐῶ), ἀόρ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἀνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίλοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγός*) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἡλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβριάν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῶ, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἀορ. β' (ὡς ἐνεστώσ ἐχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλάλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις *λόγραις* (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἔσβησες»· ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθόμενω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀορ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλείσει· προστακτ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστώτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω β') ὀμαλίζω, ἰσαίω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ῥίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή)· ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοϊνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θά θέσσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεάν (ἐνν. χοϊνικά) ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίη ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω»). πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι. βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀφῶς πατήρ, «παμπάς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος, α, ον ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἀρμοῖ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νά, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἀρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἦ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἀσφαλίων ἀλιεύς τις.

ἀσφόδελος 26, 4: ἀσφόμελος ὁ ὑπὲρ γὰς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμών.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω. καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκα-

ταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο
ἀτιμαγέλης.

ἀτιπάλλω ἀνατρέφω, περιποιούμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως
τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔσος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένοι, ὄμηρ. *αὐτόετες*, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84 ἔνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ *τεχνητός*.

αὔω, μέλλ. *αὔσω*, ἀόρ. *αὔσα*, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρὸς ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (*σίδαροι*) δὲν ἦτο ἀρκετὰ
δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύνην.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς: καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος,
νὰ μᾶς εὔρης χαίροντας.

Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς
τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· *ἀχὴν ἐκ πατέρων* πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὄμηρ. *ἠῶθεν*, ἀπτ. *ἔωθεν*, αὔριον προῦ-προῦ.

ἄως, ὄμηρ. *ἠώς*, ἀπτ. *ἔως*, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ
Διονύσου.

βάλλω: *βάλλε* κάτωθε 4, 44 διῶχε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀπτ. *βῶμεν*.

βάσβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὁμοιον πρὸς τὴν λύραν· *φωνέω αἰόλα*
ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἕσματα μὲ συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀπτ. *βαρυμῆγιος* καὶ *βαρῦμηγισ*, ὁ βαρεῖαν *μῆνιν* (δὲρ-
γὴν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀπτ. *βήσονται*, θὰ «διαβοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἦρως, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζεν, ἄττ. *βιάζον* ἐν 15, 76 σπρωχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη: *βίην* καὶ *κάρτος* (ὀμηρικόν) κατὰ τὴν δύσμιμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω: *βεβλαμμένος φιλοκερδείη* μεμωραμμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ *παρελθεῖν*.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἢ ᾧδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστῆς βουκολικῶν ἁσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιάδας, *ἔβριθε*, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρύον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. *γηθέω*, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαί· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 28 βλ. *νῆμα*.

γαῖμεν, ἄττ. *ἔγημεν*.

γαρούμαι, ἄττ. *γηρούμαι*, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, καθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἄττ. *γλανκῆς*, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. *γνώμη*· κατὰ *γνώμαν* 15, 38 ὅπως τὸ ἠθέλες· εἰς τοῦτο ἢ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: *τοῦτό κα εἴπαις* αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπῃς, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. *ἐρείδω τὰν γνώμαν* βλ. *ἐρείδω*.

- Γολγοὶ** πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, αἰτιατ. πληθ.
Γολγῶς.
- Γοργοῖ** κλητ. τοῦ *Γοργώ.*
- γράμματα** 15, 81 στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.
- γράφω** 15, 81 σχεδιάζω.
- δαιμόνιος** ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.
- δαλέομαι**, ἄττ. *δηλέομαι*, βλάπτω, κακοποιῶ.
- δαμάλα**, ἄττ. *δαμάλη*, δάμαλις, μικρὰ ἀγγελᾶς· γεν. πληθ. *δαμαλᾶν.*
- Δᾶν** αἰτιατ. τοῦ *Ζεύς.* οὐ *Δᾶν* ὄχι μὰ τὸν Δία.
- δεδαημένος**, δαήμων, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.
- δέδμανθ'** = *δέδμανται*, ἄττ. *δέδμηνται*, παθ. πρκμ. τοῦ *δέμω* οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.
- δεδοίκα**, ἄττ. *δέδοικα.*
- δειλὸς** ἐν 16, 43 δυστυχής, ἐλεεινός.
- δέλητα**, ἄττ. *δελέατα* (πληθ. τοῦ *δέλεαθ*), δολώματα. κατὰ τὸν ποιητὴν Ὀπλιανὸν (*Ἀλιευτ.* III 414 κ.ἑ.) διὰ τὴν ἀλειάν τῶν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.
- Δευκαλίωνες** οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.
- δηναιὸς** μακροχρόνιος.
- δηράς**, ἦ, ἄττ. *δειράς*, ῥάχισ σειρᾶς ὀρέων· *μὴ δηράδ'*, ἄπληστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης «ἕνα βουνὸ» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), ἀχόρταγη (σπάταλη).
- διαειδῆς** διαφανής, διαυγής: *ὔδατι διαειδέει ρίζειν θολερὰν πλίνθον* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ *ῥών*). προβλ. τὸ ἡμέτερον
- τὸν ἀράτη κι ἄν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.
- διαθρύπτομαι** καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν ἵνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.
- διαχρῶμαι** διαφθείρω, φονεύω.
- διέτμαξέν με** 8, 24 ἔνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).
- Διοκλείδας** σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν *Ἀλιέων*.

Διωναία εἶναι ἡ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ *δοκεύω* τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ *πέτραισιν ἐν Ὑγκαρίαισι*.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθ. -ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας καὶ ἀέρω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ Ἰκαρίᾳ· ἄγνωστον ποῖον ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὕσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ του τῷ θεῖῳ μεγαλείῳ, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἔξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς του κατέκτανε τὴν Σεμέλην. Διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπατούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (*κάτθετο* 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (*ἐπιγονίδα*) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, αἰτ. *δωρίζειν*.

ἔβαν, αἰτ. *ἔβησαν· ἔβαν ἐς χάραν* 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., αἰτ. *ἐβουλόμην* (καὶ ἡβ.).

ἐγείρω διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ *καναχὴν*, θόρυβον· *ἐγκ. κόχλω* ἡχῶ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (*πολλὰ σοφά*, δηλ. ὠφέλιμα, *φάρμακα*).

ἐδωδά, αἰτ. *ἐδωδή· ἐδ. πλάνος* φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, αἰτ. *ἐθέλωσι*.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις εὐκτ. ἀορ. τοῦ *εἰκάξω*.

εἵκατι εἴκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, αἰτ. *εἰμέν· ἐν καλῷ εἰμές* 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εινάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοῦς θαλασσινοῦς κόπους.

ειρόποκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμᾶν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἄγνος (ευδαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἄγνων νὰ τιμῶμαι.

ἐκ τότεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεῦντι ἅπαντα 15, 87 «θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκκρίθην ἄπο 8, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4, 7 ἐννοεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἔλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἔλπεις: ἔλπεις τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἔλπεις νὰ «βγῆ σὲ καλὸ» τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἔμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὄμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάασον θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινεῖμαι· βλ. ἔνυμος.

ἐνδοι ἔνδον· ἐνδοι πᾶσαι 15, 77 βλ. νυός.

ἐννεάφωνος βλ. σῶριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιότσα 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β) ἀρμόζων, πρέπων·
νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν
 ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου,
 εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος
 τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ στὰ δέκα» ὁ νοῦς: ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνή-
 λικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια ὀρέζω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν
 προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματός μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρημητικός (ὡς ποταμός) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἄττ. ἐραννή (ἀρσ. ἐρανός), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίνας, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον: ἔργον ἐπ' ἔργῳ 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ
 δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνῃ καὶ ξάνῃ τὸ μαλλί, τὸ
 ὁποῖον εἶναι ἅπαν ὀύπος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐδὰν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἄττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρί-
 σιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του,
 εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ.)

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα· τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων
 λέμβων.

ἐριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινός ἀγριόσκον, «ὀρνός»· πάντες ἐρινοί (μεταφορ.) 15, 50 ὄλοι
 ἔλεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἡ, αἶξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῷα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ'
 ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰπτάμενα.

ἔρρα(α) αἰολ., ἔρρα· ἔρρα· ἔρρα· ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις 28, 10 ἔρρα θὰ ἐργασθῆς («θὰ γνέσης») δι' ἀνδρικά φορέματα.

Ἔρραξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἐς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός: ἐσθλός ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἄττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκαρτι (ἄττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἄττ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποὺ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὠραίαν ἡλακάτην της μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).

εὐδαίμων: εἴ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 «ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό».

εὐθυμεύσαις, ἄττ. εὐθυμούσαις: 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναῖκας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προυξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὔμαιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συβώτης.

εὐμαρῆς εὐκολος.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινοῆς.

εὐρῶς, ὁ, μούχλα.

Εὐτυχίς ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ Ἄδωνια.

εὐφάμως, ἄττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφήμι ἀφήνω τινὰ ἐλευθέρον νὰ μεταβῇ πον' ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἣς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχουσα(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19)

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Κατὰ πόλιν ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ξέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξίνης.

ἡ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἡ μὰν 4, 14 πράγματι· ἡ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἡ ῥα 4, 1 μήπως.

ἡδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἡδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἀρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κτλ.).

ἡμεν, ἀττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδοῦ.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κτλ.), ἀττ. ἦλθον κτλ.

ἦξῶ, ἀττ. ἦξω.

ἡπειρώτας (=στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἡρα· ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττις, διότι ἦτο ἡ πολιτοῦχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφήν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἡρα ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφήν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἡράσσαο ἄορ. τοῦ ἔραμαι (=ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποιδῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστιν γ' δυϊκ. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ· ἐπ' ἧὼι κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειροῦντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἀττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσαα αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσεισα(α) αἰολ., θαροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν(28, 3).

θασαι, ἀττ. θέσαι· θασόμεναι, ἀττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας)
τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχορον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερὸς, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κτλ. 15, 145: αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» (ἢ αἰοιδὸς) εἶναι ἓνα πλάσμα
(*χορημία τι*) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ(α) μέσ. μέλλ. τοῦ *τίθεμαι*.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς κειμένη
ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἄττ. *θύωσι*.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι' *τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε* 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς ἰαλέμου.

Ίάων, ἄττ. *Ίων*. *Ίάων ἀνῆρ* 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ αἰοίαι αὐτοῦ
ᾠασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κτλ.

ἰγνύα, ἡ, τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσή-
κωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἰγνύας καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ.
ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰθάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδες 15, 25, ἄττ. *εἶδες*. βλ. *ᾠν*...

ἱερος αἰολ., ἄττ. *ἱερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο *ἱερὸν φυτόν τῶν Χαρί-
των* ὡς ποιητής.

ἱλαθι (εὐχο. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἱλεός, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἱουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· *κατα-
βάλλω πρῶτον ἴ*. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ ὄμηρ., ἄττ. *ἰέραξ*.

ἴρον αἰολ., ἱερὸν, ναός· 28, 4: τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης

ἦτο *χλωρον ἐπ' ἀπάμφ καλάμφ*, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων
πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. *ἴσαι*.

ἴσαι, ἄττ. *οἶδε* 15, 146: ἡ αἰοδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα
πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος: *ἴσα δ' ἦν ψεύδουσιν ὄφρις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός: *πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ*; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοί-
χισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὑφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἰυκτὰ (ὄνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἔκθλ. κ'), ἕμηρ. *κε(ν)*, ἄττ. *ἄν*, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἄττ. *καθίζον*.

κακός: *κακὸν τέλος δωσῶν* (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κ.τ., νὰ
σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορρίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλάμιδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτή-
σασαν αὐτὴν Γοργὼ καὶ εἰς τὴν Πραξιόνην.

καλός: ἐν *καλῶ εἰμὲς* (ἄττ. *ἐσμέν*) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κουράζομαι, ἔξαντλοῦμαι, *κακοπαθῶ οὔτι καμείσθε* 8, 68 δὲν
θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του
ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι
αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν
αὐτοῦ ἀργότερον. *κάμνω βωμὸν* ἰδρῶ βωμὸν.

κάπποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἰαδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀνα-
πτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ
ὁποῖα ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν *ταλαρίσκοις ἀργυ-
ρέοις*) κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἰαδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου
νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρώγω.

καταπνυχής ἔχων πολλὰς πτυχάς, «σουφρωτός».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει οἱ βουκόλοι (*χὼ βουκόλος*), ᾄδει καλῶς.

Κήιος (=Κεῖος, ἐκ Κέω) **αἰοιδός** ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.).

κῆκ καὶ ἐκ· *κῆκ τούτω* 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις καὶ ἔκθλ.)=*κῆμέ*, ἄττ. *κάμέ*.

κῆν καὶ ἐν.

κῆνος δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς. *κῆς ὥρας κῆπειτα* 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· πρβλ. τὸ ἡμέτερον «καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα».

κινεῦ, ἄττ. *κινεῦ*.

Κίρκα, Κίρκη, ἢ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἢ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκτηνώνουσι τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἄττ. *κίστη*, κιβώτιον πλεκτόν.

κλᾶξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ *κόνυζα*), ἢ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· *μὴ κνώσσω* 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικειᾶς ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσιν τὴν ζώνην *ἀνταῖσι τὸν κόλπον* ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστράγαλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἢ, κουμαριά.

κομάω (*κομῶντι*, ἄττ. *κομῶσι*) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἄττ. *κόπτουσα*.

Κορίνθια 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἄρχιαις, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι *ἄνωθεν* (ἀπὸ τοῦ προγόνου των).

κορύνα «γκλίτσα». ἐλέγετο καὶ *λαγωβόλον*.

κοσμῶ: *κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα* 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κατὰ ὥραϊον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος τῆς ἐν τῇ Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννῶνος.

κρεανομέω μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. *κρεῖττον*.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· *παντῆ κρηπίδες* 15, 6 παν-
τοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω: *κρίνω ἐνύπνια* ἐξηγῶ ὄνειρα· *πρβλ. ὄνειροκρίτης*.

κροτώ: ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι 15, 49 πλάσμενοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπα-
τεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς στὰ νύχια».

Κύνκος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο
λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ *Κύπρια ἔπη*, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο *θῆλυς*
ἀπὸ *χοριῆς*, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς κύνᾶ· *κυνάδες* (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυννοθαρσῆς θρασύς, ἀναιδὴς ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. *κῶεα*, δέρμα προβάτου.

κῶμυς, -υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιὰ») χόρτου.

κῶρος, ὁμηρ. *κοῦρος*· ἐν 15, 120 οἱ Ἔρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι
ὑπὸ μορφὴν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, «γκλίτσα». ἐλέγετο καὶ *κορίνα*.

λάξεν προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάζομαι*, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25: *μὴ λαθόμαν*; «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ
χρόνου;»

Λακίνιον ἀκρωτήριο παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφη-
μον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἄττ. *λαλοῦμεν*.

Δάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρῶπὴν οὐρὰν,
ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Δαμπριάδας 4, 21: ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἦρος δήμου τινὸς
τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βάττος ἐκφράζεται
δυσμενῶς· *τοὶ τῶ Δαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιόνδε* οἱ ἀνήκοντες
εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς

τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.
Δαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασέλλα».

λάσδεο προστακτ. τοῦ *λάσδομαι* (καὶ *λάζομαι*) λαμβάνω. λ. τὰς *σύριγ-
 γας* 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικὴν σου, τὴν ὁποίαν κατέθεσας διὰ τὸ
 στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ(α) μέλλ. τοῦ *λάθομαι* (*λήθομαι*, *λανθάνομαι*) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. *αὐτῶ*.

λελόγχω δωρ. προκμ. τοῦ *λαγγάνω*.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά,
 «Τρυγόνης».

Δῆναι = Βάχαι (δ' ἴδε).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός

λιψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, ὁ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν
 σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., *λυγράς*, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστιῆς 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσοῆν 4, 11 βλ. *πεῖθω*.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· *λῶντι* γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ *μάτηρ*, χρησιμοποιούμενος ὡς
 ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. *μακέλη*, «τσάπα»· καὶ τύπος *μάκελλα*· κατ' ἀντίθεσιν
 πρὸς τὴν δίκελλαν (*δῖς* καὶ *κέλλω* = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας,
 ἡ *μάκελλα* εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, α') ὄμηρ. *μῆλον*, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) *μῆλον* (ὁ καρπός).
μαλοπάρανος (*μαλός* = λευκός) λευκοπάρεος.

μάν, ἄττ. *μήν'* καὶ *μάν* 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.
μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι». ὁ νοῦς: ὅπως ὁ κύων
καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἄλιεὺς ἐννοεῖ
καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «ἐτσίμπησε», εἶναι με-
γάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. *μηνύω*, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ τὰ χωρία ταῦτα *ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὁποῖα εἶδες
εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ Ἁγαθή.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἢ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἢ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς
Περσ) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς.
Ἐν 15, 94 ἢ Πραξιόνη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ
μὴ ὑπάρξῃ (*μὴ φύη* εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός
των πλὴν ἑνὸς (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς: τοῦ
Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζευ, ἄττ. *μερίζων'* ἐν 21, 31 ὁ Ἄσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντρο-
φόν του κοινωνὸν τῶν ὄνειρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν
ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἢ, σχοινίον, σπάγος.

μικκός μικρός.

Μιλιαῖς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης
ποιότητος ἔριον καὶ ἤχμαζεν ἢ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μι-
λήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των
(*κλίνα ἀμά* = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ
Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αιολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητής τις ἐκ Κρότωνος ὁμόνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιύλα (αἴξ) ἄκρωτος, «σοῦτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ*· 15, 36 σύντ.: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαροῶ ἀργυρίω*.

μνάσης, ἄττ. μνήσης (τοῦ μιμνήσκω).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αιολ., Μοῦσα.

Μορμῶ, ἡ, φοβερόν τέρας, δι' οὗ ἔξεφόβουν τὰ παιδιά, «μπαμπούλας»· *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυριώ-
νος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητιᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητιῶν*, μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἄττ. *Νηῖς*, νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἄττ. *νήσου*.

Νείλευς αιολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. προκμ. τοῦ *νάσω* συσσωρεύω.

νένιμμαι 15, 32 βλ. *όκοῖος*.

νεόδρεπτος : ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νηαιθος, ὁ, ἑνάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νῆμα 15, 27 : τὸ ἐχρησιμοποῖει ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινόη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐδύονη νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῆ ἑπάνω του ἢ γαλῆ, ὅπως ἔγινε ἄλλην φορὰν.

νικασεῖν, ἄττ. *νικήσειν*· ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (*τυ*=σε, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῆ ἑλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἱατρὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρόμενον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νύος, ἢ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77: κατὰ τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (*ἀποκλάξας*) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «ἐνδοὶ πᾶσαι» μέσα εἶναι ὅλαι (ὅσαι πρῶπει νὰ εἶναι μέσα, ἢ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. *ὑπομιμνήσκω*.

νωδὸς ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. *ὄρα*.

ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

δ, ἄττ. *δς* (15, 86).

δξος, ὁ, κλάδος.

οί 28, 23 αἰολ., ἄττ. *οί* (προσωπ. ἄντων.).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. *ἐπάβολος*.

οἰνοχόον 15, 124 τὸν *Γανυμήδη*.

οἷς, ἄττ. *οἷς*, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἄττ. *οἴσομεν*.

ὄκα, ἄττ. *ὄτε*.

ὄκά, ἄττ. *ὄτέ*.

ὄκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας *ὄκχ'*) ὅταν (ἐκ τοῦ *ὄκα+κα*, ὅπως τὸ *ὄταν* ἐκ τοῦ *ὄτε+ἄν*).

ὄκοιτος, ἄττ. *ὄποτιος*: *ὄκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι* 15, 32· ὁ νοῦς: ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἤθελα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν *ὄλβίῳ* (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἢ, φλύκτανα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὄποῖον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλ' ἔχει τὴν υποχρέωσιν τὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (*φαίνετε*), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (*μήπω φύσω ὄλοφυγγόνα*).

ἄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ἄλ. Νιζιάα (ἐπίθ) τοῦ Νικίου.

ἄμαλος: ἄμαλοι ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἕνα κόψιμο».

ἄμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· *πολλαῖσιν* (ἔνν. ἀμνάσιν) *ἄμαρτέω* 8, 64
πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125: *ποίμναις συνεπόμενῃ*.

ἄμῶς ὁμοῦ.

ἄνασις, ἄττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄν. ἢ γεν. *πλούτου* καὶ
ἢ δοτ. *φρονέουσιν*.

ἄνειρον 9, 16: ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ
εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ἄνιναμαι ὠφελουῖμαι· *ὠνάθην* 15, 55, ἄττ. *ὠνήθην*, ὠφελήθην,
ἐκέρδισα.

ἄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ἄπάζω δίδω, προσφέρω· *ἄπασσαι* 28, 16 αἰολ. ἀπαρμφ. ἄορ. -*ἄπάσσο-*
μεν 28, 9 ὑποτακτ. ἄορ.

ἄπισθεν 15, 56 ἔνν. τῶν ἵππων.

ἄπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ἄππα αἰολ., ὄπου.

ἄππως αἰολ., ὄπως.

ἄπώπει δωρ. πρkm. τοῦ ὄρῶ.

ἄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (*σὶν δ' ἐτάραξε*) τὰ
ἄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμοὺς καὶ ἱερὰ σκεύη) τῆς μυστικῆς βακχικῆς
ἱεροτελεστίας.

ἄρέγομαι (ἐπὶ ἰθχύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ἄρέοντι καὶ (συνηρ.) **ἄρεῦντι**, ἄττ. *ἄρῶσι*.

ἄρη, ἄττ. ὄρα· *ἄρη δίφρον αὐτῆ* 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε)
ἕνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ἄρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ἄρμιὰ ἄρμιδι, πετονιά.

ἄρος ἐν 26, 2 ἔννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἄττ. ὄς.

ὄσσίχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: *πολλῶ ὄχλω* (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πληθός.

ὄψις ὄνειρον· *ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο
ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κατὰ *παίγνια* «κατεργάσθηδες».

παλύνω πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεὸς, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

παρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. *παρήγορος*, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἢ Πραξινοῆ ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἄττ. *παρελῶντα*, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρῶνω».

παρέρχομαι πείθω, ἔξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α' 132)· *παρελθεῖν* ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπειῖσαι ἄ. μεμωραμμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἄττ. *παρέχουσι*.

πασάμενος μτχ. μεσ. ἄορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. *πασάμενος ἐπίτασσε* 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετὰ *πεδ'* Ἰαόνων 28, 21 μετὰ τῶν Ἰώνων.

πείθω: *πείσαι κα καὶ τὸς λύκος ἀντίκα λυσοῖν* 4, 11, *πείσειεν ἄν καὶ τοὺς λύκους ἀντίκα λυσοῖαν*, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. *πεινῶντι*· ἐν 15, 148 ἐνν. *αὐτῶ* (τῶ ἀνδρῷ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· *δις μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις* (αἰολ. αἰτιατ.) *πέξαιντ' αὐτοῖνε* 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ κουρῶν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὔρη ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖδόν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηϊάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέσις ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπέτελουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργῶν καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του καὶ ὁ Εὐρύπιδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιούμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερόναμα*.

πειτηνὸς περωτός· *πειτηνὰ καὶ ἐρπετὰ* 15, 48: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηδός συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἀττ. *πόποτε*.

πιάξας, ἀττ. *πιέσας*, συλλαβόν.

Πῖσα πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἥλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: *πλάνος* ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, *πλατειάζω*, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ *ᾱ*).

πλεῖος, ἀττ. *πλέως*, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. *τᾶς πόρτιος*, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἑναρμονιζομένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὅχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνεύται θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἀττ. *προσέρω*.

ποθέσπερος, ἀττ. *προσέσπερος*, ὁ πρὸς δυσμᾶς· *ποθέσπερα* καὶ τὰ *ποθέσπερα* πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦναι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορᾶ' ποθορῆ τυ 15, 12 προσορᾶ σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, «ποκάρι», «τουλούπα» 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει κινάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια). **μαλάκοις πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ., ἀντικ. τοῦ πέξαινο (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκουρέων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἔλεφας, τὸ ἔλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρις νεαρὰ δάμαλις.

πότ βλ. ποτί.

ποτάγω, ἄττ. προσάγω, πλησιάζω.

ποταῖος, ἄττ. προσηῖος, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποιεθήκα, ἄττ. προσέθηκα' ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένθης, ἄττ. προσέλθης πλησιάσης.

ποτεφύετο, ἄττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω προσέχω.

ποτι (καὶ μετ' ἀποκοπὴν πότι), ἄττ. πρὸς' ποτ' ἔριον 15, 10 διὰ τὴν εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «γιά γκρίνια» ποτι τὸν λόφον 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα» ποτι τῶ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεύετο ἰδιαίτερός ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρῶτος, **πράτα**, **πρῶτον** πρῶτος, η, ον.

πρόαν (καὶ πρῶαν), ἄττ. πρῶην' τὰ πρόαν 15, 15 ἐσχάτως, «τίς προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρώαν βλ. *πρόαν*.

πρωῶνες, αἱ, σταγόνες δροῦσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρός 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτί-
χνους «πρωτόχνουδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος.

4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ράμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλίουρος, «παλιουριά»· ὄνος ἐν *ράμνω*, τό τε *λύχνιον* ἐν *πρυτανείῳ* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀνπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὗρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ροικός καμπύλος, κυρτός.

ροῦθμός: καὶ Ἀυτονόας *ροῦθμός* οὗτός καὶ ἡ Ἀυτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἀττ. *σηκός*, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἀττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας *σίτθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἀττ. *σκηνή*, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων ἀλεχοεῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, «κίόσκι»· ἐν 15, 119 ἀπὸ πρᾶσινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανὲς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κρανῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἀττ. *σμημα*, σάπων ρευστός, «ἀναλυτὸ σαπούνι».

σπήλυγξ (πρὸβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, σπήλαιον.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρυς «σιμχοφρῦδης».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων συνήθως ἑπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθειαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικὴν του ἐξ ἑννέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτῆς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίτειν*.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι*· ὁ Πίνδαρος ἀθηναίτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στιγνὸς γέρον ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

σχῖνος, ἡ, μαστιχία, μαστιχόδενδρον, «σχίνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βούρλον.

ταί, ἄττ. *αἶ*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ *τάλαρος* κάλαθος

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἶ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

ἀτρακτυλλίδες, τὰ ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρ. (ὄϊδε).

ταυτᾶ, ἀττ. ταύτη, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 τείνω.

τεκῶν: ἐξ ὧ (ἀττ. οὔ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν ἀφ' οὔτου ὁ πατὴρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανῶν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ(αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἀορ.

τεῦ, ἀττ. σοῦ.

τηγεί ἔκει.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἔκεινος, η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποίμνιόν του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἀττ. τιμητός, πολύτιμος.

τίν, ἀττ. σοί.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἴτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον· τί τὸ πλέον ἐξεῖ; τί θὰ κερδίσῃ;

τουτόθεν(ν) καὶ **τουτῶθεν** ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερός εὐτραφής.

Τρινακρία ἡ Σικελία· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλάισμα, ἡ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἡ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἠλακάτης, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἄντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu). ἐν 8, 7 τὸ τυ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἔκει, ἔκεισε.

τυλῶ (τύλος κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλῶδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

ἰώπος, τὸ ἔπος.

ἰώστια, τὰ ὀστία, τὰ ὀστᾶ.

ὑδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Ἰγκάριος ἀπὸ τὰ Ἰγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὑμάρτη αἰολ., ἀττ. *ὀμάρτει*, συνόδευε.

ὑμμες, ὑμῖν αἰολ., ἀττ. *ὑμεῖς, ὑμῖν*.

ὑπνω 15, 125, ἀττ. *ὑπνου* μὲ τὸν ὑπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὑποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὑπομιμνάσκω, ἀττ. *ὑπομιμνήσκω ὑπομιμνάσκω τῷ τραώματος* 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμιᾶς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, *ἐχάλαξε, ἐχάλαρωσε*, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, *ἔτεινε* τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὑποφήτας Μουσάων ποιητής.

ὑφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ὑφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ἡ, ἀττ. *φηγός*, εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰόλου (ᾧ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτὶ ταῖς ἐρίφοις).

φαντί, ἀττ. *φασί· φασεῖς*, ἀττ. *φήσεις*.

φείδομαι: τᾶς γαστροὺς *ἐφειδόμεθα* 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος τῆς Πραξιόνης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ φ. ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν *ἐρίθων*, τῶν ἐργατῶν, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν. -α δωρ.,
-ου ἄττ.

φλίθομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἄττ. φοροῦσι.

φορμός, ὁ, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. ἄορ. τοῦ φύομαι· μὴ φύη 15, 94 νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ παρουσιασθῇ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φῦκος φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινοὴ παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9,4 γλῶθ τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ ἄ, καὶ ἦ.

χασμέομαι, ἄττ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μέν, καὶ οἱ μέν, καὶ οὗτοι μέν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντόσθιων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χοῆμα: τί τὸ χοῆμα; 21, 25 τί συμβαίνει;

χοῆσδω, χοῆζω, θέλω.

χρησμός: *χρησμός* θεοσίξασα 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: *χρηστῶ κοιλίχομος ἀνδρὸς* 15, 75 τί εὐγενικός καὶ πονε-
τικός ἀνθρώπος! *χρηστά ἐνύπνια* 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος: *χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουσι, ἀργοῦν
νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῶ στόματος.

χώμος καὶ ὁ ἐμός.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἐπρεπε.

ψε (=σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχὴ· *ψυχᾷ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου
πρὸς ψυχαγωγίαν· ἐκ *ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, αἰτ. οὖν, ἀναφορ. ἀντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ὠθεῖνθ', ὠθεῖνται, αἰτ. ὠθοῦνται.

ῶμες, αἰτ. ὦμεν.

ῶν, αἰτ. οὖν.

ῶν ἴδες (=ᾧ εἶδες, ἔλξεις), ὦν (=τούτων γεν. διαιρ.) εἶπαις κα (δύ-
νασαι νὰ εἶπης, δηλ. θὰ ἔχης νὰ διηγῆσαι) *ἰδοῖσά τν* (ἀφοῦ εἶδες)
τῶ μὴ ἰδόντι 15, 25. ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς πολλὰ,
διὰ νὰ ἔχη νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὦξ αἰολ., ὁ ἐξ.

ῶρα φροντίς. *ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν χείματος ἢ νωδὸς καρῶν*
9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμού δύο συντά-
ξεων: α') *ἔχω δέ τοι ὄραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ.* καὶ β') *ἔχω*
δέ τοι ὄραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. Ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ
φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύνα-
ται νὰ τὰ φάγη), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν
χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ὄρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποίησις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ
πόδας καὶ βάρδισται (βραδυτάται) ὡς δ. αδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνε-
πισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, αἰτ. ὄρη· ὠρεος, αἰτ. ὄρους· ὠρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὥραν τοῦ ῶριά καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ὡς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν: ὡς χρόνον 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΔΡΧ. ~~13.~~¹³ — ✓

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΔΡΧ. 14.30